

I.

Az uralkodó eszmék befolyása.

Civilisatióink fő jelleme, mely azt az ókor civilisatiójától leginkább megkülönbözteti, azon közösség, mely, mióta a keresztény vallás uralkodóvá vált, Europa népeinek kifejlődésében észrevehető.

Az ókorban a haladás soha nem általános. Az eredmények, melyekhez magasabb műveltség egyes népeket vezet, soha nem közösek. Valamint a vallás, ugy a civilisatio, mely erre épült, minden egyes népnek sajátja, melyet birodalma körén túlterjeszteni nem akar. Nagy események néha áttörnek a köröket, melyekben az egyes népek léte mozog. Ez történt nagy Sándor bámulatos hadjárata – ez a római nép foglalásai s azon békésebb befolyás által, melyet az ókorban egyes kereskedő népek gyakoroltak. Így talánunk görög telepeket Ázsia, Afrika s Europa több országaiban, melyeket részint nagy Sándor s utódainak hatalma, részint a görög nép vállalkozó szelleme alapított; így akadunk a phoenitiai civilisatio nyomaira az ókor által ismert világ különböző részeiben; és tudva van, hogy Róma százados uralma alatt sok

helyen a meghódított népeknek még nyelve is elenyészett.

De azon folytonos érintkezést s ennek következtében a kölcsönös hatást, melyet jelenleg különböző nemzetek civilisatiója egymásra gyakorol, s azon közösséget, mely ez által azoknak felfogásában, nézeteiben s törekvéseiben támad, – ezt az ó világ összes történetében hasztalan keressük.

Valamint a népek, úgy civilisatióik tökéletesen idegenen vagy ellenségesen állnak egymás mellett; viszonyuk teljes közönyösség, vagy küzdelem, mely csak egynek tökéletes elnyomásával végződik. Semmi sem bizonyítja ezt inkább, mint a görög coloniák állapotja, melyek a világ különböző részeiben saját civilisatiójokat századokig fentarták, a nélkül, hogy ez a környező barbar népekre – vagy hogy e népek a görög civilisatióra észrevehető hatást gyakoroltak volna.

Mióta a kereszténység elvei az ó világ nézeteit háttérbe szoríták (mi természetesen nem azon perczen történt, melyben Constantin a keresztséget fölvevé, hanem csak fokonyként és akkor, miután, Róma a keleti birodalomtól elszakadván, az egyház független kifejlődése lehetővé vált) e helyzet változik s mig az ókorban csak uralkodó s elnyomott népeket, csak teljes különállást, vagy küzdelmet találunk: a keresztény civilisatióval a népek társassága tűnik fel, előbb gyöngén s alig észrevehetőleg, de mindig több s világosabb jelenségekben mutatkozva, a mint azon kötelék, mely a népeket egybefűzi, azaz a vallás közös tanai s az egyház mindenre kiterjedő befolyása közöttök erősebbekké válnak.

Küzdelmeket látunk a különböző népek között ezután is, háborúkat, melyeknek kegyetlensége az azt viselők miveltségi fokával arányban áll: de a viszony, melyben Europa keresztény népei egymáshoz állnak, hasonlóná válik ahoz, melyet az ókorban a hellen nép külön ágai egymáshoz elfoglaltak. Mint ezeknél úgy a keresztény Europa különböző népeinél a közös vallás a civilisatióknak egy bizonyos közösségét idézi elő, melylyel együtt az eszmék általános, minden népekre kiterjedő hatalma kezdődik; úgy hogy a népvándorlások végétől mostanig nem találunk időszakot, melyben bizonyos eszmék az összes keresztény világra általános befolyást nem gyakoroltak, s melyben civilisatióink fejlődése nem épen ezen eszmék hatásának lett volna következése.

A hosszú küzdelem, mely századokon át az egyház s állam felsőbbsege vagy függetlensége iránt folyt, a hűbéri viszonyok megállapítása s rendezése, a polgári szabadság utáni törekvés a középkor városaiban az egyes országok s tartományok alkotmányos szervezete, nagyobb államaink alakulása, a fejedelmi hatalomnak kiterjesztése, a nagy vallási reformatio s a forradalom, mely az állam körében hasonló átalakulás után törekszik, – egyiránt bizonyítják, miként csaknem minden, mi Europa egyes népeinek kifejlődésére elhatározó befolyást gyakorolt, oly eszmék hatása által idéztetett elő, melyek nem egy vagy más népnek sajátai, hanem közösek valának mindazoknál, melyek a nyugoti egyház befolyása alatt fejlődtek ki, s a büszke szó, mely a franczia forradalomról mondatott, hogy az körül fogja futni a világot, épen úgy illik minden eszmére, mely a X-ik századtól az újabb

időig egyes népek körében nagy mozgalmakat idézett elő.

Ha a különböző és alacsony műveltségi fokot tekintjük, melyen Európa népei a középkorban álltak, a közöttök létező érintkezések ritkaságát s állami s társadalmi viszonyaikat: természetes, hogy a befolyás melyet egyes eszmék az egész keresztény világra gyakoroltak, nem terjedhetett ki minden népekre egyszerre. Oly eszmék, melyek bizonyos nemzetek fejlődésére egy bizonyos korszakban hatottak, másoknál sokkal későbbben vagy egészen megváltozott alakban tüntek föl és néha egészen különböző eredményekhez vezetnek: de hatásuk azért nem kevésbé általános; s ha Europa történetén, azon időponttól, melyben az kereszténynyé vált, mostanig végig nézünk: egy ropant sereg haladásához találjuk azt hasonlónak, melynél az utolsó csapatok azon téren, melyet az előőrsök rég elhagytak, sokkal később vonulnak keresztül, de melynél a sereg minden részei ugyanazon egy vidéken mennek át.

Ha az egyes eszmékre fordítjuk figyelmünket, melyek Europa népeire elhatározó befolyást gyakoroltak, a legnagyobb sokféleséget, sőt ellentéteket találjuk. Mit egy korszak örök igazságnak fogad el, az, néha ugyanazon nemzedék alatt, mely ez eszme tiszteletében növekedett fel, köz-megtámadás, sőt gúny tárgyává válik s helyébe, hasonló lelkesedéssel, épen az ellenkező állittatik föl, hogy egy bizonyos idő mulva hasonló megvetéssel dobassék félre; s ki csak azon ellentétre fordítja figyelmét, melyben egyes korszakok eszméi s törekvései azokkal állnak, melyek rövid idővel előbb divatoztak: – méltán elszomorodhatik nemünk gyengesége fölött, melynek története

csak csalódásainak hosszú sorozatából áll; de e nézet megváltozik, ha figyelmünket nem egyes korszakokra, hanem civilisatióknk egész menetére fordítjuk. Így tekintve a történet, azon változások mellett, melyeket egyes eszmék befolyására nézve különböző korszakokban tapasztalunk: egyszersmind azon következetességet mutatja föl, melylyel az emberiség egy bizonyos irányban előre halad, civilisatióknk egész fejlődése nem lévén egyéb egy szakadatlan törekvésnél azon czélok után, melyeket a kereszténység föllállított s melyekre nézve az egyes korszakokban felmerült eszmék csak eszközül szolgálnak, hogy azonnal másokkal cseréltesseken föl, mihelyt az általános haladást többé nem segítik elő, vagy azt épen akadályozzák.

Ezt látjuk az egyház körében, hol a szellemi érdekeknek függetlensége, melyre hivatkozva a római egyház szabadságát sőt uralmát megalapítá, – később a reformatio által a római egyház ellen fegyverül használtatott.

Ezt találjuk államainkban, hol a polgári rendnek szabadság utáni törekvése, melyre a fejedelmek hűbéreseik ellen küzdve hatalmuk megállapításánál egykor támaszkodtak, később a királyi hatalmat a törvény korlátai közé szorítá.

Ezt tapasztaljuk végre az ipar körében is; mert ki nem tudja, hogy az apróságokig menő rendelések, melyekkel a czéhrendszer az egyeseknek tevékenységét korlátozá egykor, csak a munkás osztályok biztosítására s az ipar kifejlesztésére hozattak be, hogy e rendszer később ugyanazon érdekek nevében támadtatott meg, s hogy napjainkban, mintán a munkának

korlátlan szabadsága a várt eredményeket nem idézte elő – ugyanezen cél elérésére ismét új eszközöket keresünk s hogy ekép a czéhek a középkorban, a teljes munkaszabadság a francia forradalom után, – s napjainkban az mit munka-organisatiónak nevezünk, bár mennyire ellentétben látszanak állani egymással, csak azonegy törekvésnek különböző phasisai.

S a mit itt látunk, azt találjuk az emberi nem kifejlődésének minden egyéb köreiben is. Azon percztől, melyben a kereszténységgel újabb civilizatiónk alapja letétezt, haladásunk iránya nem változott meg. E haladás néha gyorsabb, néha lassúbb de folytonos) és ha a zavar és bonyodalmak közepette, melyeket egyes korszakokban találunk, megrendülünk hitünkben nemünk magas hivatása iránt, – nem szükséges egyéb: mint hogy az egyes pillanat helyett nagyobb időszakokra fordítsuk figyelmünket, hogy kételyeink eloszoljanak. Így tekintve a történet a meggyőződéshez vezet, hogy azon időtől, melyben az emberi nem egységének s magas hivatásának hite a keresztény vallással elterjedett, oly pillanat nem található, melyben az emberi nem valamely része az anyagi hatalom zsarnoksága ellen, melyben a szabadságért, egyenlőségért s a jólétnek közösségeért egy vagy más formában nem küzdött, s melyben daczára minden akadályoknak e czélokhoz nem közeledett volna, és ha multunkban azon általános törvényt keressük, mely az eszmék befolyására nézve a világtörténetben nyilatkozik, az eredmény azon meggyőződés: hogy minden eszme csak akkor s azon alakban válik egyes korszakokban uralkodóvá, melyben azt az általános haladás érdeke megkívánja s hogy mindenik a hatalmat, melyet az valamelyik

korszakban gyakorol, elveszíti, ha oly alakban állittatik föl, mely által az általános iránnyal, melyet civilizatiónk haladásában követ, ellenkezésbe jön.

S ebből azon befolyás módjára s kiterjedésére nézve, melyben egyes eszmék bizonyos korszakban hatnak, a következő szabályokat vonhatjuk le:

Először, hogy oly eszméket, melyek egyszer általánosokká váltak, elnyomni s azoknak következtéseit elhárítani – nem lehet, s hogy az egyes nép vagy ország, bármennyire hatalmas legyen, magát az ily eszmék hatása elől nem zárhatja el.

Másodszor, hogy azon befolyásnak nagysága s iránya, melyet az egyes eszme gyakorol, azon állapotoktól függ, melyek az egyes nép- vagy országban akkor léteztek, midőn az eszme körében uralkodóvá válik s hogy valamint minden eszme a létező viszonyok azon részére, mely vele ellentétben áll, módosító hatást gyakorol; úgy a létező viszonyok hasonló visszahatást gyakorolnak az eszmére s főképp azon formára, melyben az eszme az egyes országban felállittatik.

Harmadszor hogy a befolyás, melyet az eszmék a társadalomra gyakorolnak, soha nem terjed annyira, hogy az egész társadalmat rögtön megváltoztassa s minden létező viszonyokat felbontson s hogy a legnagyobb átalakulásnál is, melyet egyes eszmék hatalma előidézett, mindig sokkal több marad meg a régiből, mint megváltozik.

Ha civilizatiónk multján végig megyünk, benne ezen tételeket egyenként igazolva fogjuk találni. Egész lefolyása alatt minden korszak valamint az eszmék által kifejlődésünkre gyakorolt hatalmat: úgy azon

korlátokat mutatja meg, melyek között e hatalom gyakoroltatik; – s midőn azon vigasztaló meggyőződéshez vezet: hogy az anyagi erőszak a szellemet állandóan nem nyomhatja el s az emberek hitével sőt előítéleteivel szemközt végre mindig legyőzetik, – egyszersmind arra int, hogy várakozásainkban mérsékeltek legyünk. Mert miután soha eszme még tökéletesen nem győzött s az egész társadalmat rögtön nem alakította át: saját eszméinktől sem várhatunk ily eredményeket.

A civilisatio hasonló az egyes kifejlődéséhez. Mint az ismeretek s meggyőzések s mi ezektől függ a szellemi irány az egyeseknek minden törekvéseire s egész életére elhatározó befolyást gyakorol: így hatnak eszmék az egész emberiségre; de valamint az egyes ember, úgy egész korszakok soha sem állanak kizárólag csak egy eszmének hatása alatt s ott mint itt meggyőzéseink tökéletesen megváltoztathatják törekvéseink irányát; de sem a multnak emlékeit, sem a fenálló viszonyokat nem semmisíthetik meg; s minden kor saját eszméinek kivitelére csak azon eszközöket használhatja föl, melyeket számára a mult előkészített. S innen van, hogy valamint az anyagi hatalom, bármily erélylyel és következetességgel kezelve, mindig legyőzetik, ha a kor eszméivel ellentétbe lép: úgy a kor egyes uralkodó eszméi soha nem győzhetnek tökéletesen és soha nem idézik elő minden logikai következéseiket.

Távolabb vezetne céloimtól, ha ezen állítások részletes bebizonyításába ereszkedném: – forduljunk most a tárgyhoz, melyet jelen iratom feladásaul tűztem ki.